

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονμταί εγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ ἁ' Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστελλῶσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. Ἐπιστολαὶ πρὸς φίλην. Μετὰ τὴν καταγίδα. Ἡ δρᾶσις τῶν Πατριῶν κυριῶν. — Ὁ Κορρέγιος καὶ τὸ ἔργον του. (Κατὰ τὴν Μαργαρίταν Ἀλβάνια Μηριάτη). — Ἡ ἀνικατάστασις (ὑπὸ δος Ἀγγελικῆς Καλαμά). — Αἱ γυναῖκες ἐν Ρόδῳ. Ἡθῆ καὶ ἔθιμα (ὑπὸ δος Μαρίας Βρισμιτζάκη). — Τιμαὶ εἰς τὴν μνήμην τῆς Μαρίας Δεραΐμ. — Ἀλληλογραφία. Συναγαί. Πρόγραμμα Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς. Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη.

Τέλος πάντων τὸ φθινόπωρον μᾶς ἔκαμε τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισίν του μὲ τὰς βροχὰς καὶ τοὺς ὑετοὺς καὶ τὰς καταγιγίδας του. Ἐρχεται καὶ αὐτὸ ὀρητικόν, ἀπότομον, ὡσεὶ μὲ πρόθεσιν ὄχι νὰ δροσίση τὴν γῆν, ἢ ὅποια τόσον ἐδίψασε κατὰ τοὺς τελευταίους κυνικούς καύσωνας, ἀλλὰ νὰ μας καταπονήσῃ, πλημμυροῦν τὰ ξηροπόταμά μας, ἐκρίζωνον τὰ δένδρα μας, παρασύρον τὰ κατοικίδια ζῶά μας, σκορπίζον τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν τρόμον εἰς τὴν διάβασίν του. Ὁ ὄριζον θολός, σκεπασμένος, μολύβδιος, μὲ μαῦρα νέφη συσσωρευμένα ὑπὲρ αὐτόν, μὲ τὰς εὐφλέκτους ὕλας του εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ὁμοιάζει στρατόπεδον, ἐτοιμαζόμενον διὰ μάχην. Αἶφνης τὸ πῦρ ἄρχεται, αἱ φωτεινὰ φλόγες διασχίζουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸν ἀέρα καὶ ἀπειλητικὸς ἀντηγεῖ ἀνὰ τὸ ἄπειρον ὁ βροντερὸς τῶν οὐρανόων πυροβόλων γδοῦπος.

Τὰ θύματα τῆς φυσικῆς ταύτης ἐξεγέρσεως, τὰ μικρὰ ἔντομα καὶ πτηνὰ καὶ αἱ μυριάδες τῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς φύσεως δικαιομένων ζῶων, ἐξεγείρονται, συγκινοῦνται, τρέχουν φοβισμένα, ζητοῦντα ἄσυλον διὰ τὰ μικρὰ των, προστασίαν διὰ τὴν μετὰ τόσων κόπων καὶ κινδύνων ἰδρυθεῖσαν φωλεάν των.

Καὶ τὸν πόλεμον αὐτὸν τῆς φύσεως καὶ τὰς φονικὰς αὐτὰς ἐπαναστάσεις καὶ ἐξεγέρσεις τῆς ὑρίσταται συχνὰ καὶ κατ' ἐπανάληψιν ὁ πτερωτὸς ἰδίᾳ κόσμος, ὁ κόσμος τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἐντόμων, τῶν ὁποίων ὁ πληθυσμὸς ἀμείλικτα δεκατίζεται, καὶ ἡ ζωὴ κόπτεται ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν μὲ τὰ γραφικὰ καὶ ὠρατὰ των χρώματα στολίζου τοὺς ἀγρούς καὶ μὲ τὰ παθητικώτερα των ἄσματα τονίζουν τόσους ὠραίους τῆς ζωῆς ὕμνους.

Καὶ ἐνῶ ἀσπairoύν ἔτι τὴν τελευταίον τοῦ θανάτου σπαραγμὸν λεγεῶνες ὄλαι χρυσοκανθρίδων καὶ ποικιλοχρῶμων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι χθὲς ἀκόμη ἔπαιζαν μὲ τὰ ρόδα καὶ τοὺς ὑακίνθους τῶν ἀγρῶν· ἐνῶ τὰ παρλάζοντα τῶν ποταμῶν καὶ ρυακίων ὕδατα παρασύρου εἰς τὸν ὀρητικὸν ροῦν των γάγματα ὄλα πτωμάτων τῶν μικρῶν τῆς χθὲς ἀκόμη ψαλτῶν, αἶφνης τὸ σκοτεινὸν καὶ μολύβδιον παραπέτασμα αἶρεται καὶ ὁ οὐρανὸς αἶθριος, διαυγής, γαλανὸς ἤδη, σκορπίζει καὶ πάλιν τὴν αἴγλην τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀναγεννήσεως εἰς τὴν γῆν καὶ νηνεμία καὶ γαλήνη διαδέχεται τὸ πῦρ καὶ τὸν θάνατον καὶ νέαι γε ἐκὶ μικρῶν ὄντων ἀντλοῦν τὴν ὑπαρξίν των ἀκριβῶς ἐκ τοῦ θανάτου τῶν θυμάτων τῆς καταστροφῆς.

Τοιοῦτος, φίλη μου, ὁ κόσμος. Τοιαύτη ἡ φύσις. Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος ἐν διαρκεί καὶ αἰωνίᾳ πάλλῃ, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς ζωῆς ὁ θάνατος. Γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ θανάτου ἡ ζωὴ. Πάλλῃ ἀένκος, πάλλῃ προκίωνιος τῶν ὄντων καὶ τῶν στοιχείων, ἀγὼν μέγας καὶ κραταίος, ἔχων τὴν ἀρχὴν του εἰς τὴν πρώτην τῆς δημιουργίας ἡμέραν καὶ τὸ τέλος του εἰς τὴν ὑστάτην τῆς συντελείας τῶν αἰῶνων στιγμὴν.

Καὶ τί ἄλλο εἶναι οἱ ἐπὶ τῆς γῆς πόλεμοι τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν, τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν φυλῶν ἢ ἀγὼν ζωῆς καὶ θανάτου, ἀγὼν ὑπάρξεως καὶ ἐπικρατήσεως, ἀγὼν καταστροφῆς καὶ ἀναγεννήσεως; Εὐτυχεῖς οἱ μὴ ἀποθαρρυνόμενοι ἐν τῇ πάλλῃ, οἱ ἐξερχόμενοι τοῦ ἀγῶνος νικηταί. Ἄλλ' εὐτυ-

χει; και εκείνοι, οτινες δίδουν την αρχήν εις νέαν ζωήν, οτινες αφήνουν οπισθεν των σπέρματα καλού και αγρόν εντοιμον προς καλλιέργειαν. Ευτυχείς εκείνοι, οι οποιοι μετα τους υετους και τας καταγίδας προνοούν δια το μέλλον και δεν αφήνουν εαυτους ερμαιον νέων και πάλιν συμφορών και καταστροφών.

Εννοεις βέβαια εις ποτον συμπέρασμα θέλω να φθάσω με την φιλοσοφίαν μου αυτήν; Εννοεις ποίαι σκέψεις τριγυρίζουν ακαταπαύτως εις την κεφαλήν μου, τώρα οτε μετα την εθνικήν μας καταγίδα βλέπω ακόμη τον ουρανόν μολύβδινον και σκοτεινόν, χωρίς πουθενά να προβάλη τας ακτίνάς του ο φωτεινός ήλιος, ο δημιουργών την ζωήν και εξαφανίζων το σκότος;

Και όταν πρό ολίγου ακόμη έβλεπα από του παρθύρου μου τους καθαρούς και απαστράπτοντας από την νυκτερινήν καταγίδα δρόμους, και τα δένδρατου απέναντι πεζοδρομίου, πράσινα, σμαράγδινα, στυλινά, απηλλαγμένα των στρωμάτων του κοινορτου και των παρασίτων, τα οποια χθές ακόμη τόσον ειδεχθη και ασχημον παρουσίαν εικόνα, και τους αρχιους διαβάτας διαγραφόμενους με ώρατα και φρέσκα χρώματα υπό το εξηγησιμένον αυτό, ούτως ειπείν, πλάσιον, πριν η ακόμη ο ήλιος ανατείλη και εκχύση εις την γην τας φωτοβόλους ακτίνάς του, εκκαμνα τον εξής συλλογισμόν: 'Αρά γε και ημεεις, εις τον εθνικόν αυτόν υετόν, εις την φοινικήν αυτήν του πολέμου καταγίδα, εκαθάρισθημεν, απεπλύνκαμεν τους προαιωνίους ρύπους μας, απεξέσαμεν τα ζοφοτόνα παρασίτα, τα οποια απερόρων το εθνικόν μας αίμα ρανίδα προς ρανίδα, την εθνικήν μας ζωήν ικαμάδα προς ικαμάδα! 'Αρά γε η ατμόσφαιρά μας απελυμάνθη, εξηγίσθη τόσο, ωστε και εάν ο ήλιος βραδύη ν' ανατείλη και νέαν να χύση εις το παγωμένον σμάμας ζωήν, να ελπίζωμεν όμως οτι θα είναι δυνατόν να ζώμεν και κινώμεθα εν αυτή ελευθερώτερον η κατά το παρελθόν, χωρίς να πνιγώμεθα από ασφυξίαν, χωρίς να τρικλιζώμεν ως παράφρονες, χωρίς να δαιμονιώμεν ως επιληπτικοί!

Και ενθ' εθαύμαζον την ούτω εν τη παρμονη του παροδικου θανάτου της αναζωογονουμένην φύσιν, και έμεθυον από το αγρόν άρωμα της αφθόνως ποτισθείσης γης και απελάμβανον τας καλλιτεχνικας γραμμάς τας εις την διαυγη ατμόσφαιραν θαυμασώς και αρμονικώς διαγραφόμενας και τα αγνά χρώματα τα υπό το σκίφος της πρωίας υπό νέα παρουσιάζόμενα κάλλη, εστρεφον ένταυτη το βλέμμα του νοου και της ψυχής μου εις την κοινωνικήν μας ατμόσφαιραν και εξήτητον να διακρίνω υπό τα παχέα τείχη των επιφανών μεγάρων και τα έρειπιώδη των πτωχικών καλυθών τας προσωπικότητας εκείνας, αι οποια θα ήδύναντο να μεταβάλλουν το παρελθόν και να μας δώσουν έλπίδας δια το μέλλον

Αλλά και τα μεγάλα μέγαρα και οι μετριόφρονες οικιοι και αι έρειπιώδεις καλύβαι κρατούν, φίλη μου, πυκνά καταβασμένα τα πρακπετάσματά των, ωστε να είναι δυνατόν να διακρίνη τις το μυστικόν των.

Η δρασις των Κυριών των Πατρών

Και αφού δεν ήμπορώ να ιδω το μέλλον και να αντιληφθω τα φωτεινά του σημεία, ως στρέψω και πάλιν εν βλέμμα

εις το χθεσινόν ακόμη παρελθόν και ως σου γνωρίσω και άλλα φωτεινά σημεία, τα οποια δια της λάμψεως των κατηύγασαν εστω και σποραδικώς τας ημέρας αυτάς του έννοιου μας ολέθρου.

Και το φως αυτό, φίλη μου, το εύρίσκα εις τας τάξεις και πάλιν του γυναικειού φύλου, του κατ' ευφημισμόν πλέον ονομαζομένου ασθενοῦς, ενθ' απεδείχθη τόσο ισχυρόν και υπέροχον κατά τας ημέρας αυτάς των δοκιμασιών και των κινδύνων.

Σήμερον την γυναικείαν αυτήν δρασιν θα την ζητήσω και μακράν της πρωτευούσης, εις τας κυρίας των Πατρών, αι οποια και εν σωματείσι συγκεντρωμένα και μονομερώς εργασθεΐσαι αληθή επετέλεσαν θαύματα.

Και πρώτον ως ακολουθήσωμεν αυτάς συνιστώσας νοσοκομετα εκ του προχείρου και προσερχομένας να έπουλώσουν τας πληγάς και να γλυκάνουν το δάκρυ των πολυπαθών τραυματιών μας. Το Στρούμπειον παρθεναγωγείον από της μίας ημέρας εις την άλλην μετεβλήθη εις νοσοκομείον χάρις εις τας ακμαίτους φροντίδας και ενεργείας των κ.κ. Κατίνης Αναγνωστοπούλου και Λουίζης Πετροπούλου, αι οποια από οικίας εις οικίας μεταβαίνουσιν συνέλεξαν κλίνας, κλινοστρωμάς, λινοστολάς και πάντα τα αναγκαία δια την σύστασιν νοσοκομείου. Εν συνεργασίη δε και συνδρομη προθύμω των κ.κ. Άνθης Βελισαρίου, Άδαμαντίας Ταρανέλου, Αναστασίας Βουρδέρη και των δεσποινίδων Μαρίας Θεοχάρη, Ζαμπίλας Γιορλάνου, Άδαμαντίας Ντάνιου, Κορίννης Πετροπούλου, Σοφίας Καλέκα και Camille Cochet πασαι παρέσχον τας νοσηλευτικας φροντίδας των και την στοργικήν περίθαλψίν των εις τους τραυματίας, δια την άνετον συντήρησιν των οποίων γενναίη και ακαταπόνητοι άνεδείχθησαν αι κ.κ. Ελένη Κόλλα, Μεσσηνέζη, Καλλιόπη Τριάντη, Κωστωλα Πετρκλιζ, Πελαγία Γιαννιτσάκου, Μαρία Μπράτσικα και Άλλα, ών τα όνόματα δεν μας εγνωσθησαν.

Αλλά και όταν Θεσσαλοι πρόσφυγες κατέφυγον εις τας Πάτρεις γυμνητεύοντες και άστεγοι, αι κυρια των Πατρών έσπευσαν και πάλιν, πλούσιαι και μή, με γενναϊότητα και με προθυμίαν να προσφέρουν είτε εις τρόφιμα, είτε εις ένδύματα είτε εις κλινοστρωμάς την συνδρομήν των. 'Ινα δε σχηματίσης ιδέαν των φιλανθρωπικών αισθημάτων των Πατριών Κυριών, αρκει να σου είπω, οτι μία και μόνη εξ αυτών η κ Μαλτέζου, έδωκε στέγην εις τας αποθήκας της εις οσας ήδυνήθη περισσοτέρας οικογενείας προσφύγων και ανέλαβεν επίμηνα όλον την δι' ίδιον λογαριασμόν τροφοδοσίαν και συντήρησιν των. Αυτό ονομάζεται βεβαίως υπερτάτη γυναικεία φιλανθρωπία, εις την οποίαν αι Έλληνίδες άνεδείχθησαν υπέρτεραι εκυτών. Αλλά μήπως και όταν εγώσθη η γυμνότης των άνδρών του στρατου και αι πολυειδεις αυτού ανάγκαι οικυρια των Πατρών δεν ετάχθησαν και πάλιν επί της πρώτης γραμμής, και πρόθυμοι αφήκαν πασαν άλλην ένασχόλησίντων, ίνα μόον υποκάμισα και σκελέας ράπτουν δια τους δυστυχείς στρατιώτας μας; Η επιτροπή των Κυριών ης προΐστανται κυρια ως η κ. Ελένη Κόλλα, η κ. Ζ. Ζαίμη και Άλλα, ετέθησαν αμέσως εις το έργον. Αλλά και η ιδιωτική πρωτοβουλία υπερέβη εις την περίστασιν αυτήν παν όριον, αφού μόον το εν Πάτρεις μέγα κατάστημα γυναικείων συρ-

μών της κ. Νέλλης Κοκονέζου, τη πρωτοβουλία και τη συντόνω ενεργεία της, κατώρθωσεν εντός οκτώ ημερών να συλλέξη υφάσματα και κάτασκευάση τριακόσια τεμάχια ασπρορούχων, τα οποια η πατριωτική αυτή κυρία έφερε μόνη εις Καβαρσαράν, ίνα βεβαιωθη περι της ασφαλους διαθέσεως των ανά τας τάξεις των εν Ηπειρω στρατευμάτων.

Νομίζω, φίλη μου, οτι η περιληπτικωτάτη αυτή αφήγησις της γυναικείας δράσεως των Πατρών ως και άλλων πόλεων του έσωτερικού και έξωτερικού, περι των οποίων θα σου γράψω προσεχώς, αρκει να σε πείση, οτι αι Έλληνίδες εν γενει εν δεδομένη στιγμή άνεδεικνύονται εφάμιλλοι των γυναικων λαών, οι οποιοι αριθμούν αιώνας όλους νεωτέρου πολιτισμού και προόδου εις την ιστορίαν των.

Ο ΚΟΡΡΕΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

B'

Το μόον επίσημον και ευφραδες έγγραφον το όποιον μας μένει περι του Correggio, είναι η εικόνα του, ην ο ίδιος έγγραψεν εις τοιχογραφίαν τινά της μητροπόλεως της Πάρμας. Διεφιλονεικήσαν τινες την αυθεντικότητα του έργου, άλλ' η θέσις εις ην εύρίσκεται και ετι μάλλον η μοναδική φυσιογνωμία αυτής αποκαλύπτουσι τον διδάσκαλον εν τω έργω του. Εύρίσκεται η εικόνα αυτή εις τα δεξιά, υπερθεν της θύρας της εισόδου. Εις το ήμισφωσ διακρίνεται η προτομή, καλώς διαγεγραμμένη, ώσει ανθρώπου, στηριζομένου εις τον τοίχον και βυθισμένου εις βαθείας σκέψεις. Φέρει ευρύχωρον ένδυμα με εύρείς χειρίδας, χρώματος ανοικτου, του οποίου η ατημέλεια υπενθυμίζει τον τεχνίτην εν τη εργασίη. Το πρόσωπον, ώσειδές, ελαφρώς υποκεκλιμένον, με έκφρασιν ρεμβώδη και υπερτάτην ευγένειαν, προδίδει πνευμα υπέροχον, το όποιον ζη στενως συνδεδεμένον με το ώραϊον και με το καλόν. Το εύρύ του μέτωπον, τα λεπτά χαρακτηριστικά του έχουν την γλυκειαν και μεγαλοπρεπή απλότητα των ελληνικών μαρμάρων. Η ρις, ελαφρώς κυρτή, με τους ευκινήτους ρώθανας, αι γραμμαι του στόματος, του ήμικεχυμένου εις τα γένεα, τα χαμηλωμένα βλέφαρα, το βλέμμα όνειροπόλον, το παν εν τη φυσιογνωμίη του εκφράζει αισθημα άνεκφράστου γλυκύτητος και υπερτάτης αρμονίας. Η σκεπτική αυτή και ήρεμος κεφαλή είναι αποκλειστικώς απησχολημένη εις έσωτερικόν τι θέαμα και ο έξωτερικός κόσμος ουδέν επ' αυτής άφινει έχνος. Το όν τουτο έχει τι άλλου κόσμου. Μας γοητεύει και μας έλκύει, ενθ' αισθανόμεθα οτι ανήκει εις άλλην σφαίραν, υπέρτεραν της ιδιικής μας.

Ο Άντώνιος Άλέγρη — τοιοϋτον είναι το αληθές όνομα του Κορρεγίου — εγεννήθη τω 1494 εις Κορρέγιον παρὰ την Μόδεαν, υίος του Πελεγγίνου Άλέγρη και της Βερναρδίνας Πιατσόλι-Άρμάνη, οικογενείας, ητις εζη μετριοφρόνως εις έντιμον άνεσιν. Ο πατήρ του, έμπορος έριούχων, ητο φιλόδοξος δια τον υίόν του. Κατά την εποχήν εκείνην, καθ' ην αι επιστήμαι δεν έτρεχαν τους δρόμους, ως σήμερα, εις διδάκτωρ του Πανεπιστημίου της Βολωνίας η του Παταύου ητον, εις τους οφθαλμούς του λαου μεγάλη προσωπικότης, ειδός τι γόητος η ήμιθέου. Σύμβουλος των ισχυρών και των αρχόντων διώκει σχεδόν τον κόσμον με το μαστήγιόν του. Ο καλός

τσοχέμπορος έφιλοδοξησε τοιοϋτον τον υίόν του, οστις ειχεν επιδειξει πρόωρον και ζωηροτάτην νοημοσύνην και ευφυίαν. Το παιδιον ειδαχθη τα πρώτα γράμματα υπό του Ιωάννου Βέρνη εκ Πλακεντίας και του Μαρκστόνη εκ Μοδένας. Άλλ' ο μάλλον επιφανής εκ των διδασκάλων του ητο ο δόκτωρ Λομβάρδος, άνηρ ευρυτάτης παιδεύσεως, οστις, παρὰ την εις τας φυσικας επιστήμας και την ανατομίαν έπίδοσιν του, ειχε διδάξει την φιλολογίαν και την ρητορικήν εις τα Πανεπιστήμια της Βολωνίας και της Φερράρας, και οστις, τη αίτησει του Νικολάου Πόστουμο, κόμητος του Κορρεγίου, ειχεν αποκατασταθη ως Ιατρος εις την όμώνυμον πόλιν.

Η φιλογολική λοιπόν και επιστημονική πείδευσις του Κορρεγίου υπήρξε τελεία. Ουδεις σύγχρονός του ζωγράφος ειχε λάθει τοιούτην παιδευσιν, ητις αποτελεΐ δι' αυτόν εν είδος άριστοκρατικού προνομίου. Φαίνεται δ' οτι ώφελήθη σπουδαίως εκ της εκπαιδεύσεως του ταύτης, διότι εις πάντα τα έργα του αποτυποϋται βαθυτάτη γνώσις της μυθολογίας και της θεολογίας και πνευμα τελείως καλλιεργημένον.

Άλλ' όταν ο πατήρ του εξεδήλωσε την επιθυμίαν να τον ιδη ασπαζόμενον το επιστημονικόν στάδιον, ο νεανίας απεποιήθη ώρισμένως και ώμολόγησε προς εκπληξιν και απελπισίαν του πατρός του οτι ηθελε να γείνη ζωγράφος. Πόθεν του επήρχετο η ιδέα αυτή; Εις την κωμόπολιν του Κορρεγίου δεν υπήρχαν ουτε μεγάλα τοιχογραφία, ουτε μουσεΐα, ουτε επιφανεις ζωγράφοι. Άλλ' οι μεγάλοι προς την τέχνην έρωτες γεννώνται αφ' εκυτών και εν τίποτε αρκει, ίνα τους αφυπνίση. Ο Άντώνιος Άλέγρη ητο εκ των ευγενών όνειροπόλων, οτινες βλέπουν το αληθές υπό την θείαν του καλου περιβολήν και των οποίων το πνευμα διερμηνεύεται δια τελείων εικόλων. Έρωτευμένος με την φύσιν, ητηθένετο εκυτον φερόμενον προς την τέχνην με την ακατάσχετον γοηείαν αληθοῦς πάθους. Εύρύς ορίζων και γελαστά τοπία συνετέλουν εις την καλλιτεχνικήν της ιδιοφυίας του εξέλιξιν. Από της παιδικής του ηλικίας ηδυνήθη να θαυμάζη την ισχυράν των Λομβαρδών φυλήν, εις τους οποίους η ξανθή των βορείων κλιμάτων χροιά εναλλάσσεται με τους θερμούς χρωματισμούς των μεσημβρινών λαών. Οι ισχυροι αυτοι και λεπτοφυεις χωρικοί, αι σφριγώσαι γυναικες των και τα ώρατα χρυσόμαλλα παιδικά των του έθεσαν τον χρωστήρα εις την χειρα. Ο περιπαθής οϋτος ιδεολόγος διεΐδεν εις τα πρόσωπα ταϋτα, ως υπό ιδεώδη πέπλον, τα θελκτικά, άγγελικά και ούράνια πλάσματα, εις τα οποια η χρωματοπινάκις του θα μετέδιδε βραδύτερον την λάμψιν του βλέμματος και της ζωής.

Ειζεύρομεν δια τας απαρχάς του καλλιτεχνικού σταδίου του οτι ειχε διδασκάλους κάποιον Φραγκίσκον Bianchi και τον Λωρέντζον Άλέγρη, τον εκ πατρός θετόν του, άμφοτέρους αφανεις και ασήμους ζωγράφους. Άληθής του διδάσκαλος υπήρξεν η φύσις, την οποίαν άντέγραφε μετ' ιδιαιτέρας πάντοτε στοργής. Εύρεθη εν από τα πρώτα [σχεδιαγραφήματα] του εις την θύραν παλαιας τινος καλύβης εις τα περίχωρα της Ρώμης. Παριστᾶ ήμίονον με τον άγωγιατήν του εις πλήρη έξοχήν και εν όλη τη δρασερότητι του δάσους. Η μικρά αυτή εικόνα υποτυποΐ τέλειον, νατουρλιστόν, ως και άλλη της αυτής εποχής, εύρισκομένη εις Πάρμαν και παριστώσα την Παναγίαν, καθημένην υπό δένδρον με τον Ιησοϋν και τον

Ἄγιον Ἰωάννην. Τὰ ἐλάχιστα ταῦτα δοκίμια τοῦ ζωγράφου ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ τάλαντόν του δὲν ἀνήκει εἰς καμμίαν σχολήν. Ἐγεννήθη ἐλεύθερος, ὡς ἐν δένδρον, μεμονωμένον εἰς μεγάλην ἀπέκκτον πεδιάδα, βυθίζον τὰς ρίζας του εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκτείνον τοὺς κλάδους του εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ Ραφαήλ ἔφθασεν εἰς τὸ τέλειον καλὸν διὰ τῆς ἱερατικῆς σχολῆς τῆς Ὀμβρίας, διὰ τῆς σοφῆς καὶ ἀκαδημαϊκῆς μελέτης τῶν γραμμῶν. Ὁ Κορρέγιος διήλθε διὰ τῆς σχολῆς τῆς φύσεως καὶ τῆς ἰδίας καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυΐας. Θὰ ἴδωμεν βραδύτερον ὅτι ἐὰν ἔγραψε τοὺς τύπους του, ὡς τέλειος ζωγράφος, τοὺς συνέλαβεν ὅμως καὶ ἐκυριόρησεν ὡς ποιητής, κατέχων τὴν πλαστικὴν ὄπτασιν τοῦ ὄνειρου του.

Οἱ αἰετοὶ ὅμως καὶ ἂν εἶναι ἡ φυσικὴ ἰδιοφυΐα του, ἀπαράιτητος εἶναι διὰ πάντα καλλιτέχνην ἡ ἐπιρροὴ ἐνὸς μεγάλου διδασκάλου, ὅστις θὰ τὸν μύσησιν εἰς τὰς μεγάλας παραδόσεις τοῦ παρελθόντος, ἵνα δυνήθῃ κατόπιν ἐλεύθερος νὰ χαράξῃ τὸν ἴδιον δρόμον. Ἡ εὐκαιρία αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν νέον Ἀλέγρη. Οἱ ἄρχοντες τοῦ Κορρέγιου τὸν εἶχον ἐνθαρρύνει ἀπὸ τὰ πρῶτά του βήματα. Ἦτο δεκαεπταετής, ὅτε ὁ κόμης Μανφρέδη, φεύγων τὴν πανώλη τὸν παρέλαβε μαζὴ του εἰς ταξίδιον τῆς Μαντουάς, πόλεως ἧτις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο μία τῶν μεγαλοπρεπέστερων πριγκιπικῶν δικυμονῶν τῆς Λομβαρδίας, καταστόλιστος ἀπὸ ὠραῖα μνημεῖα καὶ πλοῦσια μουσεῖα. Οἱ αὐθένται τοῦ Gonzague, οἱ βασιλεύοντες τότε ἐκεῖ, ἦσαν φανατικοὶ προστάται τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ ἡ Ἰσαβέλλα δ' Ἔστ εἶχε πλήρη καὶ θαυμασίαν συλλογὴν εἰκόνων, καμῶν καὶ ἀρχαίων μικρογραφῶν. Τέλος διακεκριμένος καλλιτέχνης, ὁ Ἀνδρέας Μαντίνια, συναινῶν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν του ποικιλοτάτην μάθησιν, εἶχε κοσμήσει μὲ ὠραίας τοιχογραφίας τὸ αὐθεντικὸν ἀνάκτορον. Τραξειδεύσας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολήν, εἶχε φέρει ἐκεῖθεν πληθὺν προπλασμάτων καὶ ἀρχαίων ἐκμαγείων. Ὁριμος ἤδη ἀνὴρ καὶ τέλειος καλλιτέχνης εἶχεν ἀποκατασταθῆ εἰς Μάντουαν μὲ ὄλους τοὺς θησαυροὺς του καὶ τὸν μαγικὸν χροστῆρά του.

Ὁ Louis de Gonzague τοῦ ἀνέθηκε νὰ διακοσμήσῃ τὴν λεγομένην αἴθουσαν τῶν συζύγων, εἰς ἣν θαυμάζει τις ἀγγελόμορφα καὶ χαριτωμένα παιδάκια, τὰ ὅποια ζωγραφίζονται ἐπὶ τῆς θύρας, παρακολουθοῦντα τὸ ἐν τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ζωογονοῦντα τὸ ὑπόστεγον μὲ τὰ ζωηρὰ συμπλέγματά των. Εἰς τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο, ὡς καὶ εἰς τὸν μεγαλοπρεπεῖ ἠρίαμβον τοῦ Καίσαρος τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου, ὁ Κορρέγιος ἐμύθησεν εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς συνοπτικῆς εἰς ἣν ἰδίως διεκρίθη, τὴν ἐπιστήμην ταύτην, ἧτις δίδει εἰς τὰς εἰκόνας του τόσην ἀπροσδόκητον φυσικότητα καὶ ἧτις εἶναι εἰς τὴν γραφικὴν ὅ,τι ὁ ρυθμὸς εἰς τὴν μελωδίαν.

(Κατὰ τὴν Μαργαρίταν Ἀλβάναν Μηνιάτην).

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Α'.

Ὁ ἰατρός [Paul] Marest ἐτελείωσε τὸ ἐπιστημονικὸν χρονικὸν του, ὅτε ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ ἀνήγγειλε τὸν Claude Brezieux, ὅστις εἰσήλθε, μειδιῶν καὶ τείνων τὰς χεῖρας.

Ὁ Marest ἀπέθεσε τὴν γραφίδα καὶ στρεφόμενος ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

— Ἰδοὺ ἀρετὰ διὰ σήμερον, εἶπεν. Εἶμαι ἑτοιμος διὰ τοὺς ἀσθενεῖς μου . . . καὶ δι' ἐσέ, διότι ὑποθέτω ὅτι ἡ ἐπισκεψίς σου δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀνάγκην τῆς ἐπιστήμης μου.

— Ἀπολύτως. Ἄλλως τε μόλις ἐξήλθον τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Ρεβερσῶ· ζεύρεις δὲ ὅτι δὲν θὰ ἐπήγαινα ἐὰν δὲν ἤμην ἐντελῶς ὑγιῆς σωματικῶς καὶ πνευματικῶς, διότι ἔχω συνῆθειαν νὰ μὴ παρουσιάζωμαι ἐνώπιον τῶν γυναικῶν—εἰμὴ μὲ καλὴν φυσιογνωμίαν.

Τὸ μέτωπον τοῦ ἰατροῦ συνωφρῶθη. Ὡστε εἶμαι ἐντελῶς ἡσυχος περὶ τῆς ὑγείας σου, διότι μὴ φαίνεται ὅτι ἐπισκέπτεσαι τακτικῶς τὴν κυρίαν Ρεβερσῶ.

— Τοῦτο εἶναι μομφή, τὴν ὁποίαν ἐπερίμενα, διότι ἀφ' οὗ ἐγὼ ἐπισκέπτομαι τακτικῶς τὴν κυρίαν ταύτην, σὺ ἀπεμακρύνθη. Κἄτι βέβαια συμβαίνει, προσέθηκεν ὁ Brezieux. Διατὶ δὲν σε συναντῶ πλέον ἐκεῖ ὡς πρότερον; Ἄλλ' ἀκριβῶς ἀπ' οὗ ἐγὼ συχνάζω, σὺ ἀντιθέτως καὶ διὰ λόγους ἀνεξηγήτους ἐξαφανίζεσαι . . . Εὐρίσκεαι προτάσεις, ἀφορμὰς . . . Τὴν ἐπισκέπτεσαι κατὰ μικρὰ διαστήματα καὶ πάλιν πρέπει νὰ σὲ παρακαλέσουν, νὰ σὲ καθικετεύσουν, διὰ νὰ μείνης μίαν ὥραν.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐλεύθερος, ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρός. Σὺ εἶσαι ζωγράφος, ἐργάζεται κατ' ὠρισμένους ὥρας. Ἐπῆγες εἰς τὴν Ἀλγερίαν καὶ δύνασαι νὰ ἐπισκεψῆς καὶ τὴν Ἰκωνίαν ἐὰν τοῦτο σοῦ ἀρέσῃ! Ἄλλ' ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι εἰς τὰς διατάγας τῆς πελατείας μου . . .

— Πάντοτε ἡ μεγάλη πρόφκσις! Ἦτο ὀλιγωτέρα πρὸ τριῶν μηνῶν ἡ πελατεία σου; Ἡ κατοικία τῆς κυρίας Ρεβερσῶ ἀπέχει μόλις πέντε λεπτὰ τῆς ἰδικῆς σου, τί κωλύει τὸν θαλαμηπόλον σου νὰ ἔλθῃ ὅπως σὲ ζητήσῃ ἐκεῖθεν ἐν ἀνάγκῃ; Ὅχι! Σοῦ τὸ ἐπικυκλομαθῆναι κατὰ ἔχεις καὶ δὲν εἶμαι μόνος τῆς ἰδέας ταύτης. Ἡ κυρία Ρεβερσῶ . . .

— Σοὶ ὠμίλησε περὶ ἐμοῦ; εἶπεν ὁ Marest ζηλωτῶς.

— Ναι, ὠμίλησαμεν περὶ σοῦ πρὸ μικροῦ. Εἶναι καὶ αὕτη ἐπίσης ἐκπεπληγμένη διὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν σου . . . καὶ ἰδίως προσβεβλημένη. Ἀνέλαθα τὴν ὑπεράσπισίν σου προβάλλων ἀκριβῶς τὰ ἐπιχειρήματα, ἀπερ μοὶ ἔφερες πρὸ ὀλίγου τὴν ἐργασίαν, τὴν πελατείαν. Ἄλλ' ὡς ἐγὼ ἀνέτρεπεν ὅλα αὐτὰ· ἄλλως τε ἔχει καὶ μέγα δίκιον. διότι ὅχι μόνον δὲν τὴν ἐπισκέπτεσαι πλέον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπορεύεις. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν διεσταυρώθητε, αὕτη ἦτο ἐπὶ τοῦ ἐνὸς πεζοδρομίου καὶ σὺ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, ἐν τῇ ὁδῷ Φαβέρτ· βλέπεις, ὀρίζω ἀκριβῶς, ὁδὸς Φαβέρτ, ὅχι πολὺ πλατεία ὁδὸς καὶ ὅχι πολὺ διαβατή . . . Προσεπονήθη ὅτι δὲν τὴν ἀνεγνώρισες καὶ ἔστρεψες τὴν κεφαλὴν.

— Ἄλλ' ἀγαπητέ μοι, ἐπειγόμενην.

— Εἰς χαιρετισμὸς διὰ κινήσεως τοῦ πύλου καὶ ἐν μείδιμα δὲν βραδύνουν ποτὲ ἓνα πολυάσχολον.

Ὁ ἰατρός ἔδραξε τὴν εὐκαιρίαν καὶ προσεπάθησε νὰ ἀλλάξῃ τὸν ροῦν τῆς συνομιλίας.

— Δὲν ἀγαπᾷς τοὺς πολυασχόλους, τοὺς ἔχοντας ὑποθέσεις;

Ἄλλ' ὁ Brezieux ἐξηκολούθησε: Δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ, μὴ παρεκκλίνωμεν ἢ ἔχεις δυσαρρέσειάν τινα ἐναντίον τῆς κ. Ρεβερσῶ, ἢ τότε ἐπανερχομαι εἰς ὅ,τι σοῦ ἔλεγα κατ' ἀρχάς, εἶμαι ἐγὼ ὁ ὅποιος προεκάλεσα αὐτὴν τὴν ἀπομάκρυν-

σιν . . . Ἀναμφιβόλως Ὅταν ἀποτόμως πάσης νὰ συγχάζης εἰς φιλικὴν τινα οἰκίαν, σημεῖον ὅτι ἀτομόν τι θὰ ἐπέσυρε τὴν δυσμένειάν σου ἢ ὅτι μετὰ τῶν θαυμάτων ὠλίθησέ τις, ὁ ὅποιος σοῦ ἀπαρέσκει. Ὅθεν ἐπειδὴ εἶμαι ὁ τελευταῖος καὶ ὁ μόνος νεοελθὼν! . . .

Ὁ Marest, ὅστις εἶχεν ἐγερθῆ καὶ περισπάτει κατὰ μήκος καὶ πλάτος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔστη πρὸ τοῦ φίλου του: — Αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγεις εἶναι ἀνοησία.

Ἄλλ' ἀνωρθούμενος μὲ τὴν σειρὰν του ὁ Brezieux προσέθετε: «Μήπως, κατὰ τύχην, εἶσαι ζηλότυπος;»

Ἡ ἐρώτησις ἦτο ἀπροσδόκητος, εἶρε τὸν Marest ἀπαρκεύαστον καὶ τὸν ἐτάραξεν, ἀλλὰ συνελθὼν σχεδὸν παρευθῆς, εἶπεν: «Εἰς ποίαν ἀλλόκοτον κατάστασιν πνεύματος εὐρίσκεσαι λοιπὸν σήμερον; Ἡ κ. Ρεβερσῶ μοὶ κατέστη ἀντιπαθής, αἰσθάνομαι δι' αὐτὴν μῖσος, ἀπέχθειν!» Ἄρει' νὰ θέσης τὸν πόδα εἰς ἐν μέρος σὺ, ἵνα ἀπομακρυνθῶ ἐγὼ ἐκεῖθεν! Ἰδοὺ ἐγὼ ζηλότυπος δι' ἐσέ! Ἰδωμεν, σκέφθητι ὀλίγον, διὰ νὰ εἶναι τις ζηλότυπος πρέπει πρῶτον νὰ εἶναι ἐρωτευμένος. Ἡ διαγωγή μου, ὁ τρόπος μου ἀπέναντι τῆς κ. Ρεβερσῶ ὑπερέβησαν πολὺ τὰ ὅρια μιᾶς φιλικῆς καὶ σεβαστῆς ἐκτιμήσεως; Ὅχι· δὲν ἔχει οὕτω; τότε δικτιπῶ νομίζεις δίκιον, νὰ μοῦ ἀποδίδῃς τοιαῦτα αἰσθήματα καὶ ν' ἀποφαινεσαι διὰ μίαν ὑπόθεσιν, ἧτις δὲν ὑρίστανται, ἧτις ἐφ' οὐδενὶς στηρίζεται, οὔτε εἰς μίαν ὁμολογίαν, οὔτε εἰς ἕξωτερικόν τι φαινόμενον; Ἡ κ. Ρεβερσῶ εἶναι γυνὴ ἐξαιρετος, ἀξιολάτρευτος, εἰς τοῦτο συγκατατίθεμαι, τὸ μαρτυρῶ, τὸ πιστοποιῶ . . . Εἶναι ἀξία πολλῶν ἐπίνων, ἀξία νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς ἓνα ἀνδρα ἔρωτα, ἀλλ' ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀνθρωπος αὐτός, οὔτε αὕτη, οὔτε σὺ, οὔτε οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ τὸ βεβαιώσῃ, ἀκούεις; οὐδεὶς! Καὶ ἐὰν ἤμην ὁ ἀνὴρ, οὗτος, θὰ ἤμην πολὺ δυστυχής, διότι θὰ ἔχανα τὸν καιρὸν καὶ τὸν κόπον μου.» Ἄλλ' εἰπέ μοι λοιπὸν, ἐὰν παρεδεδῆσθαι ὅτι αἱ εἰκασίαι σου εἶναι ἀκριβεῖς, ὅτι ἡ φίλις μου εἶναι ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις μου ἔρωτος, σοῦ ἔχει δώσει αὕτη ἐλπίδα τοιαύτας, ἔχεις κατακτῆσαι πλησίον τῆς θέσιν τοιαύτην, δι' ἣν ἡδυνάμην—ἐὰν διενουόμην, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, νὰ γείνω σύζυγός της— νὰ σὲ θεωρῶ ὡς ἀντιζῆλον;

— Εὐλικρινῶς ἡ ἀπάντησίς μου δὲν θὰ φέρῃ οὐδεμίαν σύγχυσιν, οὐδεμίαν ψυχρότητα εἰς τὰς σχέσεις μας, εἰς τὴν φιλίαν μας;

Ὁ Marest τοῦ ἤρπασε τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἔσφιγγεν ἐγκαρδίας ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του.

— Ἰδοὺ δευτέρην φοράν σήμερον ἀμφιβάλλεις περὶ ἐμοῦ, εἶπεν ἡσύχως. Σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι οὐδεὶς ποτε φραγμὸς θὰ μᾶς ἀποχωρήσῃ καὶ εἰς τὴν παρούσταν περίστασιν δύνασαι νὰ ὀμιλήσῃς χωρὶς νὰ κρύψῃς τι. Δύναμαι τὰ πάντα νὰ ἀκούσω.

(Ἀκολουθεῖ)

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀριστέα Ἀγγ. Καλαμά

Η ΝΗΣΟΣ ΡΟΔΟΣ

Ἦθη καὶ ἔθιμα.—Αἱ γυναῖκες.—Τὸ χωρίον Κοσκινού.— Τὸ ὄνειρον.

Ὁρθῶς ἐκλήθη βασιλεὺς τῆς μεσογείου ἡ νῆσος Ρόδος. Τὸ τερπνὸν αὐτῆς κλίμα, ἡ καθαρὰ ἀτμόσφαιρα, αἱ ἐκριναι ἡ-

δέως πνέουσαι εὐώδεις αὔραι, ἡ πλοῦσια καὶ μεγαλοπρεπὴς φύσις, δικαιολογοῦσι πληρέστατα τὸν τίτλον τοῦτον. Οὐδαμῶς ἐν γεινναζούσῃ νήσῳ δύναται τις νὰ θελήσῃ τοσοῦτον ὑπὸ τῆς μητρὸς φύσεως, ὅσον ἐν τῇ «Νύμφῃ τοῦ Ἡλίου» κατὰ τὸ ἔαρ. Κῆποι εὐρεῖς, πλήρεις πορτοκαλεῶν καὶ ἄλλων ὀπωροφόρων δένδρων, κοσμούμενοι πέριξ διὰ ῥόδων παντοειδῶν, ἰάσμων, ὑακίνθων, κρίνων, μυρβολοῦν τὸν ἀέρα καὶ ποικίλλουν τὰ προάστεια αὐτῆς, γραφικωτάτην καθιστῶντες τὴν ἀποψιν. Ἡ πρόκνη κατὰ τὰς πανσελήνους ψάλλει περιπαθῶς τὸ ἐρωτύλον ἄσμα τῆς, ὁ δὲ κόκκυξ, ἐκ διαλειμμάτων κοκκίζων, προσθέτει εἰς τὴν ἀρμονίαν τοῦ ἠδυλάου πτηνοῦ καὶ τὴν ἐπιβάλλουσαν γιγῆν μυστηριώδη καὶ ἀνεκφραστον αἴσθησιν.

«Ποίησις ἐν τῇ φύσει ἄνευ σιγῆς καὶ μυστηρίου δὲν εἶναι ποίησις», λέγει συγγραφεὺς τις γάλλος, καὶ ἔχει δίκιον. Ἡ Ῥόδος κατ' ἐξοχὴν εἶναι ὁ τόπος τῶν ρεβασμῶν. Κατὰ τὰς ἐκρινὰς ταύτας νύκτας, ἀπέναντι τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ, ἀναπολεῖ τις τὸ ἐνδοξόν παρελθόν τῆς νήσου, τὴν σφριγώδη ἀρχαίαν ἐποχὴν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, τῶν ὠραίων τεχνῶν.—ἰδίως τῆς ζωγραφικῆς, Ῥοδίας τέχνης καλουμένης, — καὶ χαιρετίζει διὰ τῆς φαντασίας ὀμίλους Ῥωμαίων, μεταβινόντων ἐκεῖ πρὸς μὲρφοσιν αὐτῶν. Ἀναπολεῖ μετ' ἄλλων δαιμονίων ἀνδρῶν καὶ τὸν ἐξόριστον ἐκεῖ ἀντίπαλον τοῦ Δημοσθένους Αἰσχίνην, διδάσκοντα τὴν ρητορικὴν, τὸν Λίνδιον Κλεόβουλον, μετὰδιδόντα τὴν θαυμαστὴν σοφίαν του, τὸν μουσοφιλήτον Πρωτογένην ἀπαρκαμίλλως τὴν φύσιν ἀπομιμούμενον τὸ ἀκμαῖον ἐμπόριον, τὸν πλοῦτον, τὴν σθεναρὰν ἀντίστασιν τῶν ναυτικῶν αὐτῆς δυνάμεων κατὰ τοὺς ἐπιμόνους πολέμους ἐναντίον Δημητρίου τοῦ Πολιτοκρητοῦ τὴν πολυπληθῆ αὐτῆς πόλιν Κάμειρον, τὴν ὠραίαν Λίνδον εἰς ἣν καὶ ναὸς μεγαλοπρεπῆς τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ὑπῆρχε. Τί ἄλλο ἦν ὁ ὢς ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου φημιζόμενος Κολοσσός ἢ τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς δυνάμεως τῆς μεγαλοφυΐας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην!

Ἀληθῶς μελαγχολίης αἴσθημα καταλαμβάνει τὸν παρατηρητὴν διὰ τὸ πεπτωκὸς τοῦτο μεγαλεῖον. Ἡ παρούσα κατάσταση τυγχάνει περίοδος λυπηρᾶς παρακμῆς. Σήμερον ἡ νῆσος ἀριθμεῖ μετὰ τῶν 44 αὐτῆς χωρίων 30,000 κατοίκων, ὧν πολλοὶ ἐκπατρίζονται, μεταβαίνοντες εἰς Αἴγυπτον χάριν ἐμπορίου, μόνον δὲ ἐργάται καὶ χωρικοὶ διαμένον ἐν αὐτῇ σταθερῶς, ἐνασχολούμενοι εἰς μόλις ἐπαροῦσαν πρὸς συντήρησιν αὐτῶν ἐργασίαν. Ἀπραξία οἰκτρὰ ἐμπορίου, στασιμότης πάσης ἐξαγωγῆς καὶ καχεξία πάσης προσοδοφόρου λειτουργίας πρὸ πολλῶν ἐτῶν μαστίζουσι τὸν τόπον. Καὶ αὐτοὶ οἱ χωρικοὶ οὐδὲν εὐποροῦσιν εἰ καὶ ἔχουσι γαίαν γονίμου· φόροι βαρεῖς ἀποθαρρύνουσι τὴν ἐργατικὴν ταύτην τάξιν καὶ περιορίζουσι αὐτὴν εἰς ἀπεργίαν καὶ ἀμέλειαν.

Ὁ χαρακτήρ τῶν Ῥοδίων εἶναι φιλειρηνικός καὶ ἡπιος, διόλου ἐρευνητικός καὶ πολυπράγμων, συνεπῶς δ' ὀλίγον προοδευτικός. Ἡ Ῥοδία γυνὴ ἐν τούτοις μοὶ ἀρέσκει. Συναισθάνεται τὰ καθήκοντα αὐτῆς ὡς μητρός συζύγου καὶ θυγατρὸς. Ἀφοσίωσις, αὐταπάρνησις, ἐργασία, τάξις, καθαρὸτης, ἀφέλεια καὶ αἰδῶς εἰσιν αἱ ἀρεταὶ αἱ διακοσμοῦσαι αὐτὴν. Ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ βρεῖα δουλεία τοῦ συρμού,—ἐκτὸς εὐκρίμων τινῶν ἐξαίρεσεων,— δὲν πιέζουσι τὴν γυναικείαν κοι-

ωνίαν, τὸ δὲ ματαιόσχιον καὶ κενόσπουδον πολλῶν δεσποινίδων καὶ δεσποινῶν τῶν μεγαλοπόλεων εἰσιν ἀποβλητέα. Αἱ Ῥόδιαι πάσης τάξεως ἐνασχολοῦνται εἰς τὰ τοῦ οἴκου καὶ θεωροῦσιν ἀπρεπὲς νὰ θεαθῶσιν ἄεργοι, καθήμενοι παρὰ τὰς θύρας καὶ τὰ παρὰ θύρα. Εἰς περίπτωτον δὲν ἐξέρχονται συχνάκις φρονοῦσιν ὅτι ἀκούστα εἶναι ἢ ἐν τῷ οἴκῳ κίνησις καὶ ἢ ἐν τῷ κήπῳ ἀπασχόλησις εἰς τὰ ἀνθηκατὰ τὰς στιγμάς τῆς ἀνέσεως. Ἡ διανοητικὴ καλλιέργεια αὐτῶν τυγχάνει μικρὰ μὲν, ἀλλ' ἰκανή, ἕνεκα τῆς φυσικῆς ἀγχινοίας, νὰ δώσῃ νύξιν εἰς εὐρυτέρως κατ' οἶκον μελέτας, δυναμένας ν' ἀναπτύξωσι βαθμηδὸν τὸ πνεῦμα πρὸς κατανόησιν τῶν διαφορῶν καθηκόντων καὶ νὰ διαπλάσῃ τὴν καρδίαν πρὸς ὀρθὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν.

Ἡ προἷξ εἶναι μάστιξ ὀλεθρία διὰ τοὺς ταλαιπώρους γονεῖς πολλῶν θυγατέρων. Δυστυχῶς δὲ τὸ ὠραῖον φύλον ὑπερβαίνει τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἰσχυροῦ. Ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ, καὶ μετρίως κατὰστάσεως γονέων, λαμβάνει ὡς προἷκα τὴν οἰκίαν τῶν γεννητόρων αὐτῆς μετ' ὄλων τῶν ἐν αὐτῇ ἐπίπλων καὶ σκευῶν, τὰς λινοστολάς, τὰ ἐνδύματα καὶ κοσμήματα αὐτῆς πρὸς δὲ πύργον (1) ἐν τῇ ἐξοχῇ Τριάντα (Ἀνδριάντα), εἰς ἣν μεταβαίνουν κατὰ τὸ ἔαρ, μετ' ἀμπέλου, ἐν ἣ καὶ σκαῖ καὶ ἐλαῖαι, φέρουσαι ἐτησίαν τινὰ πρόσδοτον ἐν τῷ οἴκῳ. Αἱ λοιπὴν θυγατέρες ἢ γίνονται θύματα τοῦ ἀδίκου καὶ παραλόγου τούτου ἔθους, τοῦ χορηγεῖν τὰ πάντα τῇ πρωτοτόκῳ, μένουσαι γεροντοκόραι, ἢ ἀποροφῶσι καὶ τὴν τελευταίαν ζωτικὴν ἰκμάδα τῶν ἀτυχῶν γονέων, οἵτινες ἐπὶ τέλους καταντῶσιν ἀνέστιοι. Ὅπως καὶ ἂν ἢ αἱ μετρίως προικιζόμεναι ἀδικοῦνται εἰς τὸν γάμον. Αἱ εὐποροὶ ἐκτὸς τῶν ρηθέντων προικοδοτημάτων λαμβάνουσι κατὰ τὸ μᾶλλον

(1) Τὰς ἐν τῇ ἐξοχῇ οἰκίας καλοῦσι πύργους, διότι πρό τινας καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ εἶχον ἀρχιτεκτονικὴν παλαιῶν Ἑνετικῶν πύργων.

ἢ ἦττον καὶ χρήματα καὶ ἄλλα κτήματα. Αἱ ὄρφαναι πατρὸς προστατεύονται ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν οἵτινες ἀσμένως ἀναλαμβάνουσι περὶ τούτων εὐθύνην, θεωροῦντες τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀδελφῆς ὡς ἱερὸν καθήκον.

Κων]πολις. **Μαριάνθη Πρισιμιτζάκη.**

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Πολιτικὸς ἀγών. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐκδίδονται παρὰ τοῦ κ. Β. Καλλιωνίτζη τὰ φιλολογικὰ καὶ πολιτικὰ ἔργα τοῦ ἐκ Πατρῶν αἰοδίου ἀνδρὸς Ἀνδρέου Ρηγοπούλου. Τὸ πρῶτον φυλλάδιον, ἀποτελούμενον ἐξ 72 σελ. ἐξεδόθη καὶ τιμᾶται λεπτ. 50.

Ἡ Μίς Ἄννα Κοῦξλεῦ. Οἱ Κοῦξδοὶ [Παρὰ τοῦ κ. Ι. Καμβύση ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοὺς ἄνω τίτλους δύο δράματα, ἀπεικονίζοντα σελίδας ἐκ τοῦ καθημερινοῦ Ἀθηναϊκοῦ βίου. Τῶν δραματικῶν προηγεῖται πρόλογος τοῦ συγγραφέως, ἀναφερόμενος εἰς τὴν γλώσσαν τὴν ἐντελῶς ἰδιόρρυθμον, τὴν δημοτικὴν, τὴν ὁποῖαν, ὡς λέγει, γράφει διότι τοῦ ἀρέσει, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὴν ἐπιβάλλῃ εἰς κανένα. Τὸ ἔργον τοῦ κ. Καμβύση τιμᾶται δρ. 2.

Ἴρις. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἴρις» ἤρξατο ἐκδιδόμενον φιλολογικὸν περιοδικὸν εἰκονογραφημένον. Τὰ ὀνόματα τῶν συνεργατῶν του γνωστὰ κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ἐξασφαλίζουν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ νέου τούτου περιοδικοῦ.

Ἡ Ἑθνικὴ Τιμὴ. Παρὰ τοῦ κ. Α. Μπέλλου ἤρχισεν ἐκδιδόμενη καθημερινὴ ἐφημερίς ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον, διερμηνεύουσα τὸ φρόνημα τῶν Φιλοπολέμων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Δα Μ. Πρ. Κ/πολιν. Ἐλήφθη. Ὁραῖον. Δημοσιεύεται εὐχαρίστως. Βεβαίως ἔχει κανονισμὸν τὸ ἐν λόγῳ νοσοκομεῖον καὶ θὰ σὰς στελεω τοιοῦτον. Βεβαίως ὅλα τὰ αὐτὰ καθήκοντα, πολὺ, πολὺ κοπιαστικά. —Καν Εὐ. Σ. Βοστώνη. Φρ. χρ. 25 ἐλήφθησιν. Πολλὰς εὐχαριστίας. Ἀποδέξις ἀποστέλλεται. —Καν Μ. Τσ. Ἰσαμαλίαν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 40 ἐλήφθη. Ἐνεκα τῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀπουσίας μου ἐβράδυνα νὰ σὰς ἀπαντήσω. —Καν Στ. Κ. Δ. Μελιγαλῶν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς κρίσεις. —Καν Αἰ. Δρ. Μαγχεστρίαν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 48 ἐλήφθη.

7 **ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ** 7

PAUL BOURGET

Ο ΔΑΥΪΔ

Τὸν υἱὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη δὲν μοὶ ἐπέτρεψε νὰ ἀποκτήσω εἰς σάρκα καὶ ὀστά, θὰ τὸν ἀπέκτων τέλος τούλαχιστον εἰς τὴν πρὸ ἑμοῦ ἄψυχο ὕλην.

Ἄλλ' ὅταν ἡ μορφή ὑποτυπωθῇ, ζῆ ζῶν ὑπερτέραν τῆς φυσικῆς, ἀφοῦ ἀψηφεῖ τὸν θάνατον. Καὶ ἤρχισεν νὰ ζυμῶναι τὸν πηλόν, εὐλαθῶς, θρησκευτικῶς. Ὡ! αἱ πρῶται ἡμέραι τῆς μοναδικῆς αὐτῆς ἐργασίας! Δὲν θὰ φαντασθῆς ποτὲ τὴν ἀγωνίαν μου, τὸν ἐνθουσιασμὸν μου, τὰς ἀπογοητεύσεις μου. Καὶ ὅταν αἴφνης εὐρέθῃ ὀρθὸς ἐνώπιόν μου, ἐν πραγματικότητι πλήρει, ὅτε ἔψαυσα τοὺς μῦς σου καὶ ἤγγισα τὰ λεπτὰ μέλη σου καὶ συνήνησά τὰ βλέμματά σου ἐπληρώθην μὲ χαρὰν ἀνεκφράστον δι' ὅλας τὰς θλίψεις, ἃς ὑπέστην. . . Ἄλλὰ θὰ τὸν ἴδῃς ἀμέσως. . . »

Λέγων ταῦτα εὐρίσκετο εἰς ἔξαψιν ἀσυνήθη, αἱ χεῖρές του ἔτρεμαν καὶ μετὰ δυσκολίας ἀπέσυρε καὶ ἀνέλισε τὴν ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος περιτυλιγμένην ὀθόνην.

Τὸν ἀλληγόρησα ὡς Δαυὶδ ἕνεκα τῆς φράσεως τῆς Βίβλου. Ἀνέγνωσα τὴν φράσιν ταύτην, δὲν ἐνθυμούμαι πλέον που καὶ τὴν ἠγάπησα πάντοτε. Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν. Ἐγερθῆτε καὶ χρίσατέ τον διότι αὐτὸς εἶναι. Αὐτὰς τὰς τρεῖς λέξεις θὰ χαράξω ἐπὶ τῆς βάσεως: *Ipse est enim*. Διότι εἶναι αὐτὸς. . . ἰδὲ! . . .

Τὸ τελευταῖον τεμάχιον ὀθόνης εἶχεν ἦδη ἀφαιρεθῆ, καὶ τὸ ἄγαλμα ὑψοῦτο ἐλεύθερον εἰς τὴν φυσικότητα τοῦ σχεδιασματος, εἰς ἣν αἰσθάνεταί τις τὴν ἐπαφὴν τοῦ γλυφάνου. τὴν χεῖρα τοῦ καλλιτέχνου, τὸ πνεῦμά του, τὸν πυρετὸν του. Οὐδέποτε εἰς τὰς καλλιτέρας τῆς ἐμπνεύσεως του στιγμὰς ὁ γλύπτης εἶχε πλησιάσει κἄν πρὸς τὴν τελείαν καλλονήν, ὅπως εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, τοῦ ὁποίου μοὶ εἶχε διηγηθῆ τὴν ὀδυνηρὰν καὶ χιμειρικὴν γένεσιν. Ὁ Τριπόλεμος τῆς θαυμασίας στήλης τοῦ μουσεῖου τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης δὲν εἶναι χαριέστερος τὴν στάσιν καὶ τὴν κατασκευὴν παρ' ὅσον ἦτο ὁ Δαυὶδ αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐστηρίζετο ἀπλούστατα ὄρθιος ἐπὶ τῆς δεξιῆς κνήμης, μὲ τὴν ἀριστερὰν ὀλίγον προτεταμένην ὡς τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα. Καὶ ἡ νευρώδης ἰσχύνη τῶν κνημῶν καὶ ἡ γελαστικὴ εὐκαμψία τῶν νεφρῶν καὶ ἡ διὰ τῶν μυῶν μολὶς σημειουμένη ἀδυναμία τῶν ὤμων καὶ ἡ λεπτὴ γραμμὴ τῆς κοιλίας ἔδιδον εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐφήβου αὐτοῦ χροιάν θαυμασίαν ὑπερτάτης καὶ ἰσχυρᾶς εὐκαμψίας καὶ ἐνεργείας, ἐνῶ ἡ λεπτότης τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν καὶ ἰδίως τὰ γραφικὰ τοῦ προσώπου χαρακτηριστικὰ, τὰ πλαισιούμενα ὑπὸ τῆς βοστρυχωτῆς, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Λεονάρδου κόμη, ἔδιδαν εἰς τὸ θαυμάσιον τοῦτον ὄν ἔκφρασιν δυσθύμου ραθυμίας.

Ἦτο ὄντως ἡ συγχώνευσις τῶν δύο καλλονῶν, τῆς ἀνδρικής καὶ

Εὐγνώμων ἡπείρωσ δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἡ ἐν λόγῳ νέα συνδρομήτρια εἶχεν ἐγγραφῆ. Ἴσως εἶχε γένῃ λάθος εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐλήφθησαν τὰ φύλλα. Ἡδὴ ἐστάλησαν. Συγγνώμην διὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἐνοχλήσεις. —Καν Μ. Ζ. Τάνταν. Εὐγενῆς ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 24 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ εὐγενῆ προθυμίαν καὶ λυπούμεθα διὰ δυστροπίαν κακοπληρωτῶν συνδρομητῶν. —Δα Θ. Π. Λευκοσάν. Καλὴ ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. 32 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν, ἀποστέλλουσι καὶ τὸν οἰκεῖον κανονισμὸν et nous ne serons pas à même de vous distraire ni de vous offrir l'hospitalité, à que les moeurs d'ici rendent les familles très sevéres à ce sujet et que mon mari est aussi d'une sévérité gênante pour toutes ces detilates questions. —Καν Δ. Μ. Πειραιῶ. Ἡ Οἰκοκυρικὴ καὶ Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ εἶναι ἐντελῶς ἰδιοσυντήρητοι. Συνεπῶς ἵνα συντηρηθῆ ἔχει ἀνάγκην εἰσπράξεων. Βεβαίως δύναται νὰ προγευματίσῃ εἰς τὴν σχολὴν ἐπὶ ἀναλόγῳ ἀμοιβῆ. —Καν Μ. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξιν θέλετε παραλάβει παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνταποκριτοῦ μας. —Κον Σπ. Δ. Β. Ζάκυνθον. Βεβαίως δὲν εἶχον λάθῃ προηγουμένην σας καὶ ἐξεπληττόμην διὰ σιωπὴν σας. Φωτογραφία ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ θερμῶς ὡς καὶ δι' ἐνθουσιώδεις κρίσεις. Ἀπεστάλησαν 3ον καὶ 4ον τεύχος. Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος καὶ τὸ 5ον. Ἐβράδυνεν ὀλίγον ἕνεκα τῆς βραδείας ἐν Περιόδοις ἐκτελέσεως τῶν εἰκόνων. —Δα Κλ. Σ. Στοκχόλμην. Ἐφημερίδες ἀποστέλλονται εὐχαρίστως. —Κον Ἀγγ. Σ. Μυτιλήνην. Ἐλάβετε ἐπιστολὴν μου μετ' ἀποδείξεων; —Καν Μ. Α. Πάτρας. Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ ἡ ἔνωσις εἶναι μεγάλῃ καὶ κραταιά. Τὰ ἐλατήρια εἶναι τόσοσ ποταπὰ ὥστε μόνον ὑπερτάτην περιφρόνησιν νὰ ἐμπνεύουν. Ἄλλως τὰ ἐνδιαφερόμενα πρόσωπα θὰ ἀποκαλυφθοῦν πολλὴν προσεχῶς. —Δα Μ. Β. Ροστόφ. Σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐξηγήσητε ἐπιστολὴν σας ληφθεῖσαν τῇ 18 Ἰουλ. διὰ τῆς Αἰ. Λ. Ἐγὼ οὐδὲν ἔλαβον. —Κον Γ. Α. Ἀθήνας. Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ἀδυνατεῖ δυστυχῶς νὰ σὰς φανῆ χρήσιμος. —Καν Β. Τσ. Φιλιατρά. Φύλλα στέλλονται. Παρακαλεῖσθε νὰ ἀποστείλητε ἀντίτιμον συνδρομῆς. —Καν Μ. Γ. Ν. Λα Βος Σάμου. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 36 ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ ἡπείρωσ δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφω. —Κον Σπ. Δ. Τεργεστῆν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 80 ἐλήφθη. Μυρίας συγγνώμας διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἀπαντήσεως. Ἡμῖν ἐξαιρετικῶς πολυάσχολος, ἐδέησε δὲ καὶ νὰ ἀπουσιάσω τῶν Ἀθηνῶν διὰ λόγους ὑγείας. —Κον Στ. Β.

Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 75 ἐλήφθη Ἐπισπεύσεται εἰσπράξεις συνδρομῶν. —Δα Β. Τσ. Κέρκυραν. Νέαι συνδρομήτρια ἐνεγράφησαν. Θερμὰ συγχαρητήρια. Γράφομεν. —Κας κ. Εἰ. Κ. Μελίτην, Α. Γ. Φ. Κύβον, Ε. Λ. Ναύπακτον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Γεῦμα. Σοῦπα ξυθήρα. Πλύνετε τὴν ξυθήραν, παστρέψατε καὶ ψιλοκόψατέ τὴν. Βάλτε τὸ τσοουκάκι εἰς τὴν φωτιὴν μὲ 20 δρ. βούτυρον καὶ στριφογυρίσατε τὴν ξυθήραν σας μέσα, ἕως ὅτου χύσῃ ὄλον τὸ νερὸν τῆς. Ρίψατε τὸ ἀνάλογον ἄλας καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὡς μίαν ὀκ. νεροῦ. Ἀφήσατε νὰ βράσῃ. Χωριστὰ τηγανίζετε φέτας μὲ βούτυρον. Λαμβάνετε δύο κρόκους αὐγῶν, τοὺς κτυπᾶτε εἰς τὴν σουπιέραν σας, προσθέτετε μίαν κουταλίαν γάλα, καὶ ὀλίγον πιπέρι. Χύνετε τότε, ἀνακατεύουσα μὲ προσοχὴν διὰ νὰ μὴ κόψῃ τὸ αὐτὸ τὴν σοῦπαν σας μέσα εἰς τὴν σουπιέραν, καὶ προσθέτετε τὸ τηγανισμένον ψωμί.

Ἀρνάκι ἄσπρη σάλτσα. Κόψατε εἰς τεμάχια ἡμίσειαν ὄκταν ἄρνι μικρόν, πλάτην ἢ στήθος, βάλτε τὸ εἰς τὴν κατασρόλαν μὲ μία ὀκ. νεροῦ ἄλατι, ὀλίγον λεμόνι, ξαφρίσατέ το, προσθέσατε ἐν δευτεράτῃ μαϊντανὸ καὶ καρότα, καὶ 20 μικρὰ κρεμμυδάκια, καὶ νὰ βράσῃ 3/4 τῆς ὥρας. Ἀνακατεῦετε καλὰ μὲ κουταλιὰ φαρίνα μέσα εἰς ὀλίγον γάλα καὶ ρίψατέ το σιγὰ-σιγὰ ἀνακατεύουσα τὴν κατασρόλαν σας. Βράζετε χωριστὰ μίαν κουταλίαν καλὴν βούτυρον, ἀφήσατέ το νὰ κρυσθῇ σχεδὸν καὶ ρίψατε ἐν ἑνὰ τέσσαρας κρόκους αὐγῶν, τοὺς ὁποίους κτυπᾶτε καλὰ, προσθέσατε ὀλίγο λεμόνι, καὶ κουταλιὰ-κουταλιὰ χύσατέ τομέσα εἰς τὸ φηγητόν σας, τὸ ὁποῖον διὰ μίαν στιγμὴν ἀποσύρετε ἀπὸ τὴν φωτιάν. Θέσατε πάλιν εἰς πολὺ ἀδύνατην φωτιὰ διὰ νὰ δέσῃ ἡ σάλτσα καὶ σερβίρετε τὸ κρέας εἰς τὸ μέσον καὶ τὰ κρεμμυδάκια γύρω.

Πελετὲ σταφύλια. Καθαρίζετε μὲ φουρκέταν προσεκτικὰ ἀπὸ τὰ κουκούτια τῶν ὠραῖα σταφύλια φράουλα. Τὰ ζυγίζετε καὶ βάνετε εἰς τέντερι καθαρὸν τὰ σταφύλια, ἴσην δόσιν ζάχαριν καὶ ὀλίγον νερὸ. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀφίνατε νὰ βράσουν εἰς δυνατὴν φωτιὰ, ἀναταράττουσα συχνὰ τὸν τέντερι σας. Ἐν τῷ μεταξύ προσθέτετε ὀλίγον ροῦμι καὶ κονιάκ. Ὅταν δέσῃ καλὰ σερβίρετε. Ἐν βάλτε διπλασίαν δόσιν ζάχαριν, ἔχετε πολὺ σιρόπι. Τότε χωρίζετε ὅταν χρειάζεσθε διὰ τὸ γλυκόν σας, τὸ ἄλλο ἀφίνατε νὰ δέσῃ περισσότερον καὶ ἔχετε ὠραῖον πελετὲ.

ὄφθαλμούς του. Καὶ αἴφνης, ὡσεὶ νὰ μὴν ὑπῆρχα κἄν ἐκεῖ ὠρμητὴ πρὸς τὴν θύραν. Ἡ σύζυγός του συσπειρωμένη ἐπὶ τοῦ κατοφλίου ἐθρήνη σφιγγουσα εἰς τὰ στήθη τῆς τὸ δυστυχῆ καὶ παραμορφωμένον μικρόν τῆς. τὸ ὁποῖον ἐμάσει ὁ πατήρ του ἐπὶ τρία ἡδὴ δλόκληρα ἔτη. Κλὶ μὲ ἔκπληξιν μου εἶδα τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, γονυπετοῦντα καὶ σφιγγόντα ἐπὶ τῆς καρδίας του τὴν γυναῖκα καὶ τὸ τέκνον του. —Ὡ! συγχώρησέ με, συγχώρησέ με. Αἰσθάνομαι ὅτι τὸ ἀγαπῶ. Σὲ ὀρκίζομαι νὰ τὸ ἀγαπῶ καὶ νὰ μὴ σὲ κάμω νὰ ὑποφέρῃς πλέον!

Καὶ κατεφίλει τὸν μικρόν Ἀλβέρτον μὲ φιλήματα περιπαθῆ ἐνῶ ἡ μήτηρ, κατατυντριμένη ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον μεταβολὴν τῶν αἰσθημάτων τοῦ Κλουέ, ἐστέναζεν ἦδη στεναγμούς γλυκεῖς. Καὶ ἐνόησα ὅτι ὁ γλύπτης ἦτο εἰλικρινής, ὅτι ἠγάπα πραγματικῶς τὸ τέκνον του, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶχεν ἐγκαταστήσει εἰς τὸ ἐργαστήριόν του τὸν υἱόν, τὸν ὁποῖον τόσοσ εἶχεν ὀνειροπολήσει. Εἶχον πρὸ ἑμοῦ εἰς τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο τῶν τριῶν συμπυκνωθέντων ὄντων, βήματά τινα μακρὰν τοῦ ἀγγίλματος, ἀκινήτου ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου του, τὸ σύμβολον τῆς εὐεργετικῆς δυνάμεως τῆς τέχνης καὶ μετὰ στιγμὰς τινας τὴν ἡσθάνθη ἔτι πλειότερον, βλέπων τὴν μητέρα νὰ σφιγγῇ μὲν εἰς στήθος τῆς τὸ ζῶν τέκνον τῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὸ ἄλλο, τὸ ἐκ λίθου, μὲ εὐγνώμοσύνην τὴν ὁποῖαν ὄφειλε καὶ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ πρὸς τὸ σωτήριον ἐκεῖνο καλλιτέχνημα, τὸ ὁποῖον τῆς ἀπέδωκε τὸν σύζυγόν τῆς.

**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΠΡΟΡΙΖΟΜΕΝΩΝ ΔΙ' ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΣ**
Ημέραι και ώραι μαθημάτων

	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατον
Μαθήματα Οικονομικά						
Μαγειρική, Βιβλινική και Βιβλιοπαική	9—12	9—12	9—12	9—12	9—12	9—12
Κοπτική και βραβική φορημάτων		11—12		11—12		11—12
Στηθοθεραπευτικά			11—12		11—12	
Πλοπαιά				8—9	8—9	8—9
Πλυντική και σιδερωα				2—3	2—3	
Οικιακή κατασκευολογία				την	ήμεραν	
Οικιακή Οικονομία εφαρμοσμένη						
Β .						
Τεχνικά μαθήματα						
Ανοψοπία	3—4	3—4	3—4	3—4	3—4	
Αγγειοπλαστική				3—4		
Ευλογολοπτική					3—4	
Περσολογία				2—3		
Φωτογραφία					2—3	
Ζωγραφική εφαρμοσμένη εις τας τέχνας	2—3			2—3		2—3
Γ .						
Γενικά μαθήματα						
Θρησκευτικά					4—5	
Πρακτική άρθρογραφική				1—2		
Πρακτική Παίδολογική				4—5		
Φοσ. έπιστήμαι εφαρμοσμένα			1—2			
Οικ. Υγιεινή μετ' εφαρμογής	4—5					

ΓΕΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Δι μαθήτρια της μαγειρικής παραλαμβάνου, εν έπιθυμούν, τὸ παρ' αὐτῶν κατασκευαζόμενον εις τὴν σχολὴν φηγγὸν ἢ γλυκισμα πηλῆρονουσαι τὴν ἀξίαν του. Δι μαθήτρια να φέρου ἴδια θηκὰ καὶ κατασκευάζου κατὰ τὴν ὡσαν τοῦ μαθήματος γλυκισματα, γλυκὰ ποτηριῶ, τσουρέα, κηπινατά, κωνιέδες κα. συννοσημένα προηγουμένως μετὰ τῆς οικείας ἐπόρου. Δι μαθήτρια τῆς κοπτικῆς καὶ βραβικῆς διακιδουται να φέρου καὶ κατασκευάζου εν τῇ σχολῇ τὰ ἴδια φορέματα, ὡς καὶ τὰ τῶν οικείων, συννοσημένα προηγουμένως μετὰ τῆς οικείας ἐπόρου. Δι μαθήτρια τῆς πλοπαιῆς διακιδουται να κατασκευάζου εν τῇ σχολῇ τοὺς ἴδιους πλοπαι, συννοσημένα προηγουμένως μετὰ τῆς οικείας ἐπόρου. Δι ἀποροι μαθήτρια αι προσοριζόμεναι δι' επαγγέλματικὴν παιδείαν διαδασκονται ειδικότερον καὶ εις ἰδιαίτερας ὡρας ἕκαστον μάθημα. Φορημένοις ἀρθροῖς ἀπορων γίνουται δεκταί δωρεάν. Διὰ τας λοιπὰς γίνουται ἐκπτώσεις ἐπι τῶν τιμῶν. Ἡ οικονομική καὶ επαγγέλματικὴ Σχολὴ τίθεται ὑπὸ τὴν διοικητικὴν ἐπιθεσίην καὶ διεύθυνσιν τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑλλληνων, ἀλλ' εἶναι ἰδιοσυνητηρητος. Κατάταξις ὁροστικῶν μαθητῶν ἀπο 1ης διβριου. Τακτικὴ ἑναρέτις 6 διβριου.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Δι τακτικαὶ μαθήτρια ἀκολουθοῦν πάντα τὰ Οικονομικά μαθήματα. Πηηρόνου εν' ἀπαξ ὄρ. 5 οικιακίωμα ἑγγραφεῖς. Πηηρόνου μηνιαίος διδακτρα ὄρ. 20.

Δι ἑκτακτοι μαθήτρια ἀκολουθοῦν προαιρετικῶς εν ἢ ὄλο μόνον μαθήματα κατ' ἐκλογὴν. Πηηρόνου εν' ἀπαξ ὄρ. 5 οικιακίωμα ἑγγραφεῖς. Πηηρόνου μηνιαίος διδακτρα ὄρ. 15.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΤΕΧΝΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Δι μαθήτρια τῶν οικονομικῶν μαθημάτων δύναται να διδάσκωνται καὶ εν ἢ ὄλο τεχνικά μαθήματα με προσήκην ἐπι τῶν διδάκτρων αὐτῶν 10 ὄρ. κατὰ μήνα.

Δι μαθήτρια αι ἐπιθυμοῦσαι να ἀκολουθου μόνον πάντα τὰ τεχνικά μαθήματα πηηρόνου εν' ἀπαξ 5 ὄρ. οικιακίωμα ἑγγραφεῖς καὶ μηνιαίος διδακτρα ὄρ. 15.

Εις τὰ γενικά μαθήματα προσέρχονται προαιρετικῶς καὶ δωρεάν πῶσαι αι μαθήτρια.

Διὰ ἕνας γλώσσας γίνουται ἰδιαίτεροι ὄροι.
Διὰ μαθητριάς ἡμιτροφίμου καὶ προσίμου γίνουται ἐπίσης ἰδιαίτεροι ὄροι.

Διὰ περισσότεράς πληροφορίας ἀπευθυντέον εις τὸ εν' Ἀθῆναις κατάστημα τῆς Σχολῆς : **Ὁδὸς Νίκης ὄρ. 11.**